

Boligsocialt Nyhedsbrev

Udgives af Tverskov Kommunikation & Udvikling | C/O Huset Mandag Morgen | Valkendorfsvej 13 | 1009 København K

Fokusér mere på projekternes værdi

Skal de boligsociale projekter forankres, er det nødvendigt at blive bedre til at evaluere og dokumentere resultaterne. Kan man synliggøre projekternes værdi, bliver det nemmere at overbevise kommuner og boligselskaber om at videreføre dem, mener Birgitte Mazanti, Center for Boligsocial Udvikling.

Af Kim Tverskov

Der skal arbejdes mere med forankring af de boligsociale projekter og gerne med udvikling af teorier og metoder til boligsocial forandring. Det mener, Birgitte Mazanti, der er leder af Center for Boligsocial Udvikling.

"I helhedsplanerne er der ofte nogle beskrivelser af projektets forankringsstrategi, som kan være mere eller mindre gennemarbejdede. Her vil det være relevant at beskrive mere detaljeret, hvordan projekterne kan forankres.

Fokus på dokumentation

Ifølge Birgitte Mazanti rådgiver centret typisk om formulering af succeskriterier og milepæle.

"I forbindelse med rådgivningen kommer vi ofte ind på forankring af projekterne, så det er noget, vi beskæftiger os med, men vores fokus ligger på at hjælpe boligområderne med at blive bedre til at evaluere og at dokumentere fremdriften i deres projekter. Kan de det, bliver det nemmere at overbevise kommunen eller boligselskabet om at videreføre dem."

Forankring af kvarterløft

Birgitte Mazanti skrev som forsker i 2002 en rapport med titlen "Forankring af kvarterløft", der blev udgivet af Statens Byggeforskningsinstitut. I rapporten undersøges tre forskellige forankringsstrategier i form af forankring i en borgerorganisation, forankring i et partnerskab og forankring i et byudviklingsforum. Rapporten peger på flere kriterier for forankring, men undersøger alene den organisatoriske del af forankringen ud fra tre af de gennemførte kvarterløft i Randers, Kolding og Kongens Enghave.

Exitstrategier

Der er ikke meget litteratur, som handler om bæredygtige byindsatser. Rapporten nævner bl.a. den britiske byforskning (Fordham), som mener, at der sjældent i byudviklingsprogrammer bliver taget stilling til begrebet "bæredygtighed". Han foretrækker

selv at tale om "exit-strategier", som er strategier for videreførelse og videreudvikling af indsatsen. Sådanne strategier indebærer ifølge Fordham: a) at exit-strategien skal udarbejdes meget tidligt i projektføreløbet. b) at der opstilles exit-strategier for såvel de enkelte projekter som for hele programmet. c) at der skal etableres organisationer, som kan sikre videreudvikling af indsatsen.

Inspiration fra ulandsarbejde

Birgitte Mazanti bekræfter, at det er svært at finde litteratur og forskningsrapporter om forankring af boligsociale projekter, men henviser til at der kan hentes en del inspiration i udviklingsprojekter i den tredje verden, hvor man igennem årtier har arbejdet med bæredygtige lokalstrategier.

"Der er ikke meget forskning om boligsocial forankring og udviklingsteori. Det vigtigste er måske at se forandringsteori som et spørgsmål om at kunne måle og dokumentere på vejen mod endemålet."

Forankring skal tænkes ind i projekterne

De boligsociale projekter ændrer sig undervejs. Det kan være forklaringen på, at mange først sætter forankringen i fokus sent i projektføreløbet. Men mange forhold spiller ind i forankringsprocessen, bl.a. projektejerskabet som kan være en barriere for en bæredygtig forankring, mener Rune Fløe Bæklund, Høje-Taastrup Kommune

Af Kim Tverskov

De fleste kan blive enige om, at forankring af de boligsociale projekter er afgørende for, om der udvikles varige forbedringer som følge af den boligsociale indsats. Imidlertid er der meget lidt fokus på boligsocial forankring, og mange boligsociale aktører står lidt tøvende over for problemet.

Dynamisk strategi

Rune Fløe Bæklund, tidligere ansat i Statens Kvarterløftsekretariat og i dag boligsocial koordinator i Høje-Taastrup Kommune, mener, at det er vigtigt, at man i de boligsociale projekter arbejder meget mere med at formulere en forankringsstrategi. Men en sådan strategi skal ses som noget dynamisk, der udvikler sig i løbet af projektet.

"I starten er der ofte meget fokus på borger-involvering, og mindre fokus på forankring. Borgerinddragelse sættes nemlig rigtigt højt i disse indsatser, og derfor kan alt ikke være defineret på forhånd. De enkelte projekter skal først foldes ud, så alle interessenterne kommer på banen. Først derefter kan der laves en konkret forankringsplan," siger han.

Penge skal følge forankring

Rune Fløe Bæklund mener, at det er afgørende for forankringen, hvem der får bevillingen og dermed har ledelsen af projekterne. Bevillingen til områdefornyelse og det, der tidligere hed kvarterløft, blev givet til kommunen, mens bevillingerne til de boligsociale helhedsplaner gives til boligorganisationen.

"Projekter kan ikke pådattes nogen. Der skal være en part, der virkelig brænder for det og som har evnen til at føre det videre. Forankring i f.eks. boligorganisation eller kommune kan

blive vanskelig, fordi der kan opstå et spændingsforhold mellem de lokalt udviklede indsatser og centrale politikker og strategier. Den bedste måde at løse det på er, at projektet meget tidligt placeres hos den organisation, der senere vil kunne forventes at køre projektet videre. Det gælder både ledelsen over projektmedarbejdere og ansvaret for projektets budget – og det er ikke nok at sidde med i en styregruppe. Dermed vil projektet blive en mere naturlig del af organisationen. Udfordringen er så, at den som oprindeligt har fået bevillingen skal give slip, hvis det er mere naturligt at forankre projektet hos en anden organisation.”

Skal ske i god tid

Det er også vigtigt, at forankring tænkes ind i god tid, ellers risikerer man, at projektmedarbejderne søger nyt job, og at projekterne falder fra hinanden i det sidste projektår.

”En kommune eller en boligorganisation skal f.eks. tænke forankringen ind i sin budgetproces. For kommunerne betyder det, at der allerede i maj året før projektudløb skal udarbejdes en budgetblok. Budgetprocessen er selvfølgelig også en politisk proces, og beslutningstagerne skal have dokumentation for at projektet giver resultater.”

Derfor er det også ifølge Rune Fløe Bæklund et stort problem, at evalueringerne af projekterne først foretages efter projektafslutningen. Parterne mangler ofte den nødvendige viden og et godt beslutningsgrundlag som basis for at bevilge penge, så projektet kan forankres.

Det er ifølge Rune Fløe Bæklund vigtigt at være bevidst om, at ikke alt skal forankres.

”Der er ofte tale om udviklingsprojekter og forsøg, hvor man prøver at finde nye løsninger på problemer. Hvis et projekt ikke er succesfuldt, vil den bedste beslutning være at lukke det.”

Runes 10 gode råd om bæredygtig forankring

Få alle interessenterne på banen og lav projektet sammen.

Placér projektets ledelse dér, hvor projektet skal forankres.

Dokumentér løbende, at projektet virker hensigtsmæssigt.

Lav en konkret forankringsplan senest halvandet år før afslutning.

Fremtidige projektholdere skal både kunne og være villige til at løfte opgaven.

Gør noget, så projektmedarbejderne ikke rejser før tid.

Afstem forventningerne til projektets fremtid med interessenterne

Markér afslutningen af projektet med en fest, hvor stafetten gives videre.

Forankring skal knyttes op på et testamente og en ny vision.

Er projektet ikke en succes, så drop det!

Områdeindsats kan sikre bedre forankring

Københavns Kommune vil flytte fokus fra de små boligsociale projekter til mere varige tilbud og håber dermed bedre at kunne forankre den boligsociale indsats, fortæller områdechef i Københavns Kommune, Mia Helvig Manghezi.

Af Kim Tverskov

”Vi har i mange år snakket om vigtigheden af en forankringsstrategi på det boligsociale område, og i en periode har vi nu snakket om, at det er vigtigt, at den tænkes ind i starten af projekterne. Men nu er det på tide, at vi finder nogle flere klare bud på strategien.”

Sådan siger områdechef i Københavns Kommune, Mia Helvig Manghezi, der mener, at et af hovedproblemerne med forankring af de boligsociale projekter er, at de ikke udvikles i fællesskab.

”Enten er det boligorganisationen eller også er det kommunen, der er initiativtager. Der bliver ikke snakket nok sammen om udfordringerne, så det er ofte initiativtageren, der får ejerskabet til projektet, og det gør, at de andre samarbejdspartnere får sværere ved at blive en del af forankringsprocessen.”

Politik for udsatte byområder

Københavns Kommune har i det sidste år arbejdet målbevidst på at formulere en kommunal politik for udsatte byområder.

”I politikken for de udsatte byområder vil vi fokusere på, at kommunen bruger mere energi på kernerdriften. Vi skal kort og godt satse mere på drift end på projektudvikling. Det er jo sjældent, at vi efter et endt projekt kan sige, at der er sket noget banebrydende. Vi tror, det giver bedre resultater, f.eks. på børn- og ungeområdet, hvis vi satser mere på at udvikle varige klubtilbud, da mange boligsociale ungeområder kan være svære at forankre.”

Større enheder

I Københavns Kommune arbejder de kommunale medarbejdere i øjeblikket i 33 boligsociale projekter hver med deres egne styregrupper. Det er ikke videre rationelt og hensigtsmæssigt for de boligsociale medarbejdere.

Københavns Kommune vil fremover koncentrere arbejdet med de udsatte byområder på tre områder. Det er på driften, på individorienterede tiltag, og på den områdebaserede indsats. Indsatsen skal ifølge Mia ikke være midlertidig, men varig.

”Den individuelle indsats handler om, at det ofte er nogle få problemfamilier eller en gruppe unge, der skaber problemer i et boligområde. Gennem en mere individuel indsats kan vi måske hurtigere komme problemerne til livs.”

Færre projekter

Den udbredte projektkultur betyder, at der ofte udvikles mange konkurrerende tilbud og midlertidige projekter, som ikke forankres.

”Når vi går ind i projekter, vil vi fremover være mere fokuserede. Hvad er det, vi skal bruge projektet til? Vi skal ikke lave projekter for projekternes skyld. Det er vigtigt, at der er en progression frem mod et mål,” siger Mia.

Måske er det nemmere at forankre, hvis indsatsen er mere områdeorienteret end orienteret mod det enkelte boligområde?

”Vi tror, det er nødvendigt at organisere indsatsen mere områdebaseret, så en børn- og ungedarbejder har kontakt med flere boligområder inden for et større geografisk område. Et geografisk område kan f.eks. være Amager. Vi ser dette som en klyngeorganisering, hvor kommune og boligselskab skal i gang med at samarbejde i et bredere geografisk område.”

På vej mod en boligsocial forankringsstrategi

Skal der arbejdes mere systematisk med forankring af de boligsociale projekter, bør forankringsstrategien indarbejdes i designfasen af projektet. Når projektet er midtvejs, er det tid til at formulere konkrete forankringsplaner for de enkelte delprojekter.

Af Kim Tverskov

En boligsocial forankringsstrategi må ses som et nødvendigt udviklingsværktøj, der kan hjælpe de boligsociale aktører til at fastholde fokus på, at ideen med projekterne er, at de skal skabe varig værdi for et boligområde eller et lokalsamfund. Det bedste er at formulere en boligsocial forankringsstrategi allerede i projektformuleringsfasen og at supplere denne med konkrete forankringsplaner midtvejs i projektet. For projekter, der slutter i 2012 og 2013, kan det være relevant at afholde et forankringsseminar, mens forankringsstrategier skal indarbejdes i de nye helhedsplaner, der er på vej.

Lokal bæredygtighed

Inden for det boligsociale område må forankring betyde, at noget bliver bæredygtigt (og normalt) og ikke længere kræver en særlig boligsocial eller kommunalpolitisk indsats. En forankringsstrategi må derfor handle om, at man lokalt arbejder hen imod en mere bæredygtig tilstand end udgangspunktet. Er det målet at skabe bæredygtighed i form af et gennemsnitligt velfærdsniveau? Eller vælger man, som f.eks. i Vollsmose, at acceptere, at området er og vil vedblive med at være et multietnisk område på godt og ondt? Lokal bæredygtighed er i sidste ende et politisk valg om, hvad politikerne mener bør være en acceptabel lokal velfærdsstandard for de borgere, der bor i det udsatte by- og boligområde. Lokal bæredygtighed handler ikke om at løse alle områdets problemer, men at få området op på et for borgerne og et for samfundet acceptabelt niveau.

Grundig foranalyse

En bæredygtig forankringsstrategi forudsætter, at projektparterne i den indledende projektfase foretager en grundig analyse af lokalområdets udfordringer. En god analyse bør afdække, hvilke problemer den boligsociale indsats **kan** løse, og hvilke problemer den **ikke** kan løse. Der er en del udfordringer som **kun** kommune, stat og marked kan klare.

Det er afgørende at kortlægge, hvilke faktorer der undergraver kvarterets bæredygtighed og som den fysiske- og boligsociale helhedsplaner kan løse. Med dette udgangspunkt kan man vurdere, hvad det er for et lokalt niveau for bæredygtighed, der er realistisk at opnå.

Kortlægning af ressourcer

Skal beboerne og borgerne være en del af forankringen, bør en del af foranalysen bygge på en kortlægning af områdets lokale ressourcer. Det kan være i form af et ressourceatlas, der giver et indblik i, hvilke lokale aktører og interessenter der kan komme i spil som relevante parter i den strategiske forankring. I en foranalyse kan man se på områdets eksterne udfordringer, de interne udfordringer og områdets ressourcer og netværk (social kapital). Det er ved at kombinere viden om disse tre områder, det vil være muligt at udvikle en realistisk forankringsstrategi, der bygger på de lokale forudsætninger.

Boligsocial forankringsstrategi

Model: Tverskov Kommunikation

Strategi for forankring

I princippet er en forankringsstrategi helhedsplanens overordnede strategi og bør derfor gennemsyre alle indsatsområder, projekter og aktiviteter. Forankringsstrategien bør suppleres med beskrivelser af forankringsmetoder - og senere i projektføreløbet - udarbejdelse af konkrete forankringsplaner for de enkelte delprojekter.

En boligsocial forankringsstrategi må ses som en dynamisk strategi, fordi ingen på forhånd ved, hvordan processen ender, når borgere og frivillige mobiliseres i den lokale proces. Derfor bør forankringsstrategien ses som en strategi, der viser hvad endemålet er, en metode, der siger noget om, hvordan og på hvilke præmisser man udvikler projekterne, og endelig en konkret forankringsplan for de enkelte delprojekter, der fastlægger hvem der skal overtage styringen af projekterne.

Boligsociale projekter, der bygger på beboer- og borgerinddragelse, bør tilrettelægges som åbne projekter, hvor frivilliges inddragelse kan føre til alternative løsningsmuligheder og forankringstiltag, der kan ligge langt fra det forventede udgangspunkt, da ingen på forhånd ved, hvilke lokale ressourcer der vil komme i spil, eller hvilke løsningsmuligheder de lokale aktører vil foretrække.

Slip kontrollen

Er det beboer- og borgerinddragelse, der er i centrum, skal projekterne være åbne. Projekt-ejerne skal have mandat til at ændre projekterne, så de matcher borgernes ønsker og behov. Det kræver, at man accepterer at give slip på en del af projektansvaret. En del af projektmidlerne skal kunne bruges som "frie midler" til nye ideer, alternative tanker, innovative forslag og ideer. Projektet skal så at sige kunne udvikle sig undervejs og indoptage de lokale tanker og traditioner og udvikles af lokale – ofte på helt nye præmisser. Det er med et sådant udgangspunkt, at der kan findes bæredygtige og varige forankringer.

Oftentimes er det sådan at fonde og puljer giver projektpenge til én bestemt aktør, f.eks. en boligorganisation eller en kommune – og ikke til det partnerskab, som projektet i realiteten er. Dette kan betyde, at der er en part, som har det økonomiske ansvar og som har svært ved at overføre projektpenge og en del af projektansvaret til en relevant samarbejdspartner, som måske er oplagt som forankringspart.

Udvikling af ejerskab

Tager man en forankringsstrategi alvorligt vil den præge alle faser af projektet, og den vil få stor betydning for, hvilke boligsociale metoder, værktøjer og valg, der skal anvendes og træffes undervejs. Generelt er det projektmedarbejderens opgave at sætte initiativer og aktiviteter i gang, men i det øjeblik aktiviteten er i drift, skal projektmedarbejderens position, rolle og arbejdsindsats tilpasses og indskrænkes i forhold til de lokale ressourcer og frivillige, der ønsker at tage ansvar. Det er ikke i sig selv et mål for projektmedarbejderen at igangsætte flest

mulige aktiviteter og tidsbegrænsede projekter, men at hjælpe udviklingsprocessen i gang og så hurtigt det er muligt at overlade scenen til borgerne, beboerne og de lokale aktører. Skal der opbygges en hjemmeside, skal den være enkel og meget brugervenlig, hvis den skal forankres af frivillige. Måske skal ambitionsniveauet sænkes for at skabe et produkt, der kan overleve, når de professionelle ressourcer forsvinder? Derfor er fokus på processen ligeså vigtig, som fokus på selve produktet. Det er forankringsstrategien og forankringsplanen, der lægger rammerne for ambitionsniveau og inddragelsesproces.

Økonomi et styringsredskab

Mange projekter får startkapital og støtte til driften, men skal der indbygges incitament til forankring, er det nødvendigt at aftrappe den økonomiske støtte i de sidste projektår og foreslå lokal medfinansiering til driften. Det kan ske som faste bevillinger fra kommunen, fra lokale foreninger, suppleret af en vis brugerbetaling og indtægter via lokale aktiviteter. Projektpenge skal i et forankringsperspektiv altså gives i igangsætnings- og etableringsfasen og i dele af driftsfasen, mens den skal udfases og erstattes af lokale bidrag og indtægter på vej mod delprojektets forankringsfase. På den måde bliver projektet ikke afhængigt af offentlige midler, men alle parter er nødt til at arbejde med en bæredygtighedstankegang, så projektet udvikler sig hen imod en bæredygtig forankring.

Scenarietværksteder, der opridser forskellige scenarier for forankringen kan være et værktøj til at skabe bevidsthed og opbakning til de nødvendige forankringskridt.

Bedre viden og dokumentation

Forankring handler i bund og grund om, at de lokale parter kan se værdien i projekterne og at de ved at tage ansvar for forankringen tror på, at driftsudgifter kan skabe reel værdi på de områder, man forventer. Derfor er det afgørende, at man bliver bedre til at dokumentere værdien af de enkelte projekter. Det er ofte svært, fordi projektevalueringen foretages lang tid efter at forankringsmulighederne har været på dagsordenen. Derfor er det afgørende, at der foretages en midtvejsevaluering, der kan være med til at "sælge" projektet, når det efterfølgende går ind i forankringsfasen.

Krav til planprocessen

En bæredygtig forankringsstrategi indebærer, at kvarters- og helhedsplaner udarbejdes af en bred kreds af lokale aktører og alle de, der er udset til at have en aktie i forankringen. En helhedsplan kan erfaringsmæssigt ikke udvikles inden for tre måneder med mindre man giver køb på inddragelsesprocessen og de håndslag, der skal til for at trække de relevante parter med ind i projektet.

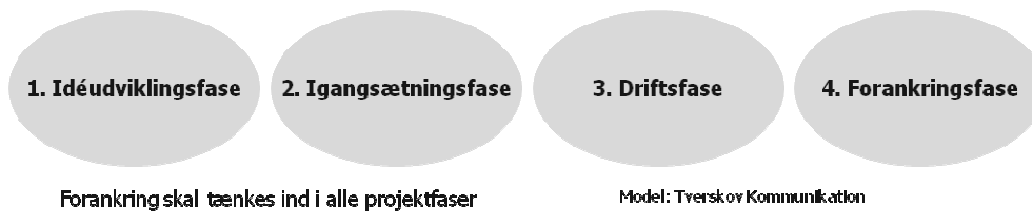
Enhver seriøs fond eller bevilgende myndighed bør derfor kræve, at helhedsplanarbejdet dokumenteres, så det klart fremgår af projektansøgningen, hvordan arbejds- og inddragelsesprocessen har været, hvem der har bidraget til at udarbejde planen og om den indledende proces har været bæredygtig – og ikke er et "skrivebordsarbejde".

Opgør med projektkulturen

Desværre stiller ministerier og fonde generelt for mange krav om mål, succeskriterier og dokumentation. Det fastlåser projekterne i et "øjebliksbillede", som i mange tilfælde er forandret ved projektstart. Mulighederne for forankring vanskeliggøres dermed, da pengene på forhånd er øremærket bestemte tiltag og aktiviteter. Skal der udvikles bæredygtig forankring, må der på sigt ske et vist opgør med den herskende projektkultur, der favoriserer projektmagerne på bekostning af beboere, borgere og frivillige, der har svært ved at følge med. Den eksisterende projektkultur stiller krav om, at projektholderen skal kunne formulere "færdigsyede projekter", inden der foregår borger- og beboerinddragelse. Fastlåste projekter,

der skal måles og vejes, giver ikke meget plads til de frivilliges kreativitet og spontanitet og anderledes måde at tænke på. Forankring på de frivilliges og på borgernes præmisser kræver derfor at man slipper meget mere af den centrale styring og krav om ligegyldig kvantitativ dokumentation. Det er bedre at vise tillid til borgerne og de frivillige og at indføre kvalitative evalueringer i de enkelte projektfaser.

Den dynamiske forankringsproces

Fra driftsfase til forankringsfase

Man kan med fordel opdele hvert delprojekt i fire delfaser: a) idéfase b) igangsætningsfase c) driftsfase d) forankringsfase. Set i et forankringsperspektiv skal den projektansatte og de frivillige løse forskellige opgaver i de enkelte faser. I de første faser er projektmedarbejderen meget synlig og dominerende. I forankringsfasen trækker projektmedarbejderen sig gradvist ud og overlader ansvaret til de personer eller organisationer, der skal forankre projektet.

I forbindelse med årlige evalueringer eller midtvejsevalueringer kan man gøre status over delprojekterne og vurdere dem i forhold til: a) Hvilken projektfase er projektet i? b) Hvem skal forankre projektet? c) Hvilke opgaver skal de professionelle og de frivillige løse i den aktuelle projektfase? d) Skal man flytte projektansvar og økonomi til den part, der er udset til at skulle forankre projektet? e) Skal det økonomiske tilskud trappes ned til fordel for lokal medfinansiering?

Når man nærmer sig en forankring, er der en række spørgsmål, der skal stilles. Hvilke projekter skal droppes? Hvilke projekter skal fortsætte? Er den instans, hvor forankringen skal foregå klar og økonomisk selv bærende? Kan man forvente at kunne mobilisere flere lokale ressourcer og vil et højt aktivitetsniveau kunne fortsætte? Hvem og hvilke personer har det drive, der skal til for at kunne drive projektet videre? Hvordan kan kommunen evt. agere og støtte? Kan der ydes et årligt driftstilskud fra boligforeninger og fra kommune? Kan en del af aktiviteterne være selv bærende via delvis brugerbetaling og bankospil m.v.?

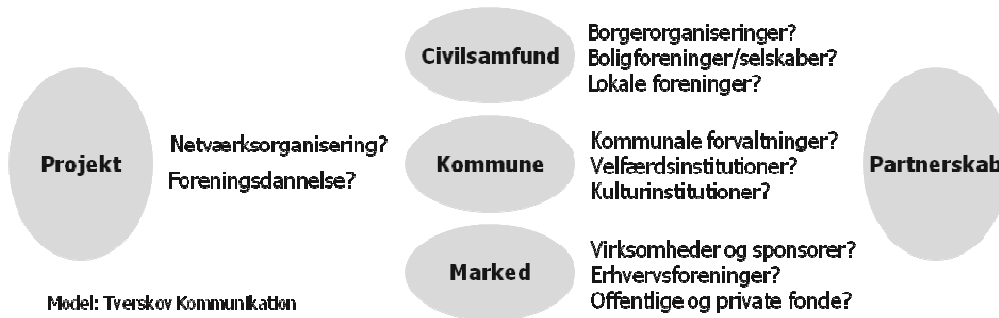
Kriterier for forankring

En strategi kan bygge på, at forankringen skal foregå i boligorganisationen, i civilsamfundet, i kommunen eller i markedet. Eller den kan gennemføres som en kombination af disse, f.eks. i form af et partnerskab.

Der kan opstilles vejledende kriterier for, hvornår et projekt er modent til at blive forankret. Der skal være lokale aktører, som er villige til og har evnen og ressourcerne til at påtage sig det videre ansvar for styring og ledelse. Der skal være udviklet et lokalt ejerskab til projektet og dets aktiviteter. Der skal fremskaffes finansiering og være enighed om et budget, der kan føre aktiviteterne videre. Der skal være enighed om en organisatorisk forankring. Der skal være

foregået et lærings- og kompetenceforløb, som gør de lokale aktører i stand til at videreføre projektet på lokale præmisser.

Boligsociale forankringsmodeller

Mange forankringsmuligheder

Forankring vil kunne ske i form af en netværksorganisering eller en foreningsdannelse og i form af løsninger i relation til civilsamfund, kommune og marked.

Inden for civilsamfundet kan der peges på forskellige typer af borgerorganiseringer, ligesom en eller flere boligforeninger og boligselskaber kan stå for forankringen eller være en del af denne.

De enkelte kommunale forvaltninger kan sikre årlige økonomiske bidrag til en given borgeraktivitet og kommunens institutioner, såsom skoler, ungdomsklubber, biblioteker og kulturhuse kan tilbyde sig som forankringspart.

I nogle tilfælde kan projekter videreføres via støtte fra centerforeningen eller lokale virksomheder, der kan støtte et lokalsamfund gennem medarbejdere, der udfører frivilligt arbejde, eller ved at virksomheden vælger at sponsorere forskellige tiltag i de lokale projekter.

Forankring kan med fordel ske, når flere delprojekter eksisterer under samme tag, så projekternes udgifter til husleje og drift kan holdes nede på et passende niveau. Mange projekter kan forankres ved at lokale boligforeninger stiller lokaler til rådighed i f.eks. beboerhuse eller ved at kommunen tilbyder plads på biblioteker, kulturhuse eller i Frivilligcentre.

Større boligsociale projekter kan sjældent gennemføres med succes inden for få år. Ting tager tid, og ofte kræver en større boligsocial indsats op til 10 år, før den for alvor sætter sig varige spor i lokalområdet.

Forankring af kvarterløft

Skal du finde inspiration om metoder til at forankre boligsociale projekter, så er forskningsrapporten "Forankring af kvarterløft" et godt sted at starte.

Forsker Birgitte Mazanti udarbejdede "Forankring af kvarterløft" helt tilbage i 2002. Rapporten giver et indblik i problemstillinger som er relevante for alle, der vil arbejde med at udvikle en forankringsstrategi for deres boligsociale projekter.

Rapporten er en undersøgende analyse af forankringen af de syv første kvarterløftprojekter, som blev startet i 1996 og for størstedelens vedkommende formelt blev afsluttet ved udgangen af 2001. Undersøgelsen er en del af den samlede evaluering af kvarterløftindsatsen, som By og Byg har haft ansvaret for.

Analysen handler om, hvordan og hvorvidt de udvalgte forankringsstrategier er tilrettelagt i forhold til udvalgte kriterier for bæredygtighed. Kriterierne er udledt af relevant litteratur inden for den især britiske byforskning og litteratur relateret til udviklingsprojekter i den tredje verden.

Byg, dokumentation 029. 1. udgave. 2002. Birgitte Mazanti. Sidetal 44. Emneord: Kvarterløft, byfornyelse, forankring, borgerinddragelse.

Netværk og forankring i områdebaseret byfornyelse

I rapporten fra Statens Byggeforskningsinstitut kan du læse om kommunernes praksis med forankring i den områdebaserede byfornyelse.

Områdebaseret byfornyelse har i de senere år været et af de væsentligste bypolitiske instrumenter for kommunerne. På baggrund af en række case-studier ser rapporten på, hvordan kommunerne i praksis varetager disse udfordringer.

Undersøgelsen identificerer, hvordan kommunerne i praksis arbejder med forankring i den områdebaserede byfornyelse, hvilke strategier de gør brug af, hvilke barrierer de oplever, og hvilken læring de opnår med byfornyelsen.

Rapporten er udgivet af Statens Byggeforskningsinstitut i 2010 og er skrevet af forskerne Jesper Ole Jensen, Lars A. Engberg, Marianne Foman og Valinka Suensson.